

→ Tribuna oberta

Igualtat de iure, igualtat de facto?

CARMEN BARBERO

El dia 8 de març, es commemora l'aniversari del començament de les reivindicacions de les dones, en principi, pels seus drets laborals i posteriorment per tots els seus drets fonamentals, que han estat conculcats sistemàticament per totes les societats.

Actualment aquests drets estan reconeguts per totes les Constitucions dels països del nostre context socio-geopolític, a través de les respectives legislacions. Això és el resultat de la lluita per la igualtat (feminisme) durant moltes dècades. No obstant això, la realitat no és així. Existeix un buit, entre la «igualtat de iure i la igualtat de facto» que cal omplir per arribar a la igualtat real. Penso que aquest és el repte al qual tots ens enfrontem, homes i dones, i que junts hem d'aconseguir. Reflexionem sobre algunes evidències.

La població mundial està equilibrada entre ambdós gèneres, malgrat les guerres, desastres naturals, epidèmies, pobresa, etc. Aquest savi equilibri perdura, per què? perquè d'una altra manera seria impossible la supervivència de l'ésser humà.

Treballem insistentment perquè les nostres estructures socials, econòmiques, polítiques i religioses estiguin equilibrades, d'acord amb la realitat del nostre potencial humà, que és igualitari. No és solament una qüestió de justícia sinó també de supervivència

Comparem aquest equilibri amb diverses estructures socials, per exemple. Què passa en el món financer? Qui pren les decisions? Què passa en l'àmbit empresarial? Què passa en les principals comunitats religioses? Què passa en els governs de la majoria dels països? Hi ha equilibri entre gèneres? Rotundament no. I així ens va.

El balafiament gairebé sistemàtic de les capacitats del 50 per cent de la població mundial hauria de fer-nos reflexionar i passar a l'acció immediatament. Els uns sense les altres no anem bé i vice-versa. Ens necessitem. El repartiment equitatiu del treball i responsabilitats en tots els nivells ha de ser el nostre objectiu primordial, perquè les nostres societats funcionin, amb les aportacions des dels dos punts de vista, femení i masculí.

A part de les consideracions ètiques, de justícia i solidaritat. Un exemple per a mi molt aclaridor és el següent: la família tradicional, que és «el pilar i la base de la societat», està fracassant. Paradoxalment, aquesta institució és paritària, un home, una dona; no tres o quatre homes i una dona, que seria un reflex de la majoria de les institucions i d'algunes em quedo curta.

Llavors per què no funciona? Perquè és paritària de iure, però no de facto. Qui pren les decisions? Existeix la responsabilitat compartida? Evidentment no. En això estem.

Els edificis no se sustenten si la base falla. Comencem per companys i copartíips a les nostres vides quotidianes. Treballem insistentment perquè les nostres estructures socials, econòmiques, polítiques i religioses estiguin equilibrades, d'acord amb la realitat del nostre potencial humà, que és igualitari. No és solament una qüestió de justícia sinó també de supervivència.